

Andrzej Wiśniewski

"Plan zagospodarowania przestrzennego. Studium z zakresu nauki administracji i prawa administracyjnego", W. Brzeziński, Warszawa 1961 : [recenzja]

Palestra 5/7(43), 72-73

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

jęcia używane w prawie podatkowym, podstawy opodatkowania, zagadnienie zwyczaj i zniżek podatkowych. W objaśnieniach omówione są także różne rodzaje wynagrodzeń, np. wynagrodzenia ze stosunku służbowego, umowy o pracę, umowy o dzieło lub zlecenia, z tytułu świadczenia usług wykonywanych nie w ramach stosunku pracy (gdzie m. i. omówione jest opodatkowanie adwokatów-członków zespołów adwokackich), z tytułu pracy twórczej itp. W omówieniach tych przedstawione są zasady stosowania właściwych tabel podatkowych.

*

W. Brzeziński: *Plan zagospodarowania przestrzennego. Studium z zakresu nauki administracji i prawa administracyjnego. Instytut Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk. PWN, Warszawa 1961, s. 182.*

Praca porusza problemy interesujące nie tylko specjalistów z zakresu prawa administracyjnego. Zagadnienie bowiem charakteru prawnego planów gospodarczych interesuje także wielu prawników zajmujących się również innymi gałęziami prawa.

Praca składa się z siedmiu rozdziałów, z których dwa pierwsze poświęcone są omówieniu zagadnień ogólnych, a następne dotyczą już kwestii bezpośrednio związanych z problematyką planu zagospodarowania przestrzennego.

Po wstępnym omówieniu w rozdziale I systemu prawnego gospodarki planowej, autor przechodzi w rozdziale II do rozważań o normie planowej i o planie gospodarczym. W rozdziale tym przedstawione są różne rodzaje planów gospodarczych oraz omówiona jest dotychczasowa literatura na temat charakteru prawnego planu gospodarczego. W dalszym toku wywodów autor, odpowiadając na pytanie, czy plan gospodarczy jest aktem prawnym, a więc czy zawiera normy prawne, czy też nie — stwierdza, że norma planowa jest normą prawną, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że plan jest aktem prawnym. Cechami charakterystycznymi norm planowych jest to, że są one — zdaniem autora — normami prawnymi typu normy generalnej szczególnego rodzaju, wyznaczają zadania planowe realizatorom planu, konkretyzują się przez normy planowe objęte planami niższego rzędu, obok innych norm prawnych stanowią materialnoprawną podstawę działania administracji w zakresie objętym systemem gospodarki planowej, ich moc obowiązująca związana jest z okresem realizacji planu. Plan gospodarczy jest aktem normatywnym szczególnego rodzaju, wyznaczającym zadania gospodarcze aparatowi państwowemu. Plan ten może mieć formę ustawy, uchwały Sejmu, uchwały rady narodowej lub aktu normatywnego administracji.

Stanowi on nieodzowną podstawę prawną działania aparatu państwowego obok ustaw i innych aktów normatywnych, które regulują właściwość, formę prawną i warunki działania tego aparatu.

Rozdział III przedstawia problematykę planowania przestrzennego, tj. treść tych problemów społeczno-gospodarczych, które są albo też mogą i powinny być rozwiązywane z pomocą planów zagospodarowania przestrzennego.

W rozdziałach IV i V omówiona jest ewolucja planowania przestrzennego od planu zabudowania w prawie budowlanym z 1928 r. do kierunków planowania w latach 1949—1959.

Rozdział VI poświęca autor określeniu miejsca planu zagospodarowania przestrzennego w systemie prawnym gospodarki planowej. Autor wskazuje, że miejscowe planowanie przestrzenne będzie rozszerzało swój zakres, a różnorodność treści prawdopodobnie pociągnie za sobą różnorodność formy. Nie powinno się więc tworzyć jednej podstawy prawnej dla różnych planów. Podstawy prawne regulujące problematykę oraz formy organizacyjne i proceduralne planowania przestrzennego powinny więc wejść do odpowiednich działów prawa, np. podstawy prawne dla planów miast i osiedli — do prawa budowlanego, dla planów gospodarki wodnej — do prawa wodnego itd.

Ostatni VII rozdział pracy autor poświęca niektórym zagadnieniom ustrojowym i proceduralnym planu oraz planowania przestrzennego na tle nowej ustawy o planowaniu przestrzennym z 31 stycznia 1961 r. (Dz. U. Nr 7, poz. 47). Przedstawia więc zagadnienie podziału kompetencji w zakresie sporządzania i nadawania mocy obowiązującej planom, zagadnienie naczelnego organu w zakresie planowania przestrzennego, zagadnienie terytorialnej podstawy planów oraz zagadnienie udziału obywateli w sporządzaniu projektów planów. Jedynie ten ostatni rozdział nawiązuje bezpośrednio do nowej ustawy, przed której uchwaleniem praca została przygotowana i oddana do druku, co autor lojalnie stwierdza we wstępie. Jednakże ten brak ścisłego powiązania pracy z ustawą uchwaloną przed jej wydrukowaniem jest niewątpliwie poważną usterką.

Do pracy dołączony jest wykaz wykorzystanej literatury oraz streszczenia w językach rosyjskim i angielskim.

*

J. Gumkowski, T. Kułakowski: *Zbrodniarze hitlerowscy przed Najwyższym Trybunałem Narodowym*. Wyd. Praw. Warszawa 1961, s. 268 + VIII.

Piętnaście lat mija od utworzenia Najwyższego Trybunału Narodowego, powołanego do sądenia najpoważniejszych — z punktu widzenia